

ше си лежалъ отдолу, ама и азъ — нѣмахъ си друга работа!

Почеса се по тила и отсѣче:
— Слушай! Ще чакашъ тукъ, докато дойда. Азъ ще наредя нѣщо. Докато минатъ пакъ за билетитѣ, ще се върна и ще ти купимъ билетъ.

Енчо се сви въ жгъла, а Савата влѣзе въ купето.

— Кѫде ходишъ, бре юначе? Я ела да ни посвиришъ пакъ! — викнаха пътницитѣ.

— Да посвиря, ама този пътъ ще платите, — засмѣ се Савата. — Тамъ единъ сиромахъ си загубилъ билета, плаче, та се кѫса . . . ще го свалятъ отъ влака . . . Та ще съберемъ малко пари да му купимъ билетъ.

— Добре де, добре, — викнаха пътницитѣ, — ще дадемъ кой колкото може. Ти само карай!

Савата наду отново хармоничката и цѣлиятъ вагонъ екна. Събраха се около вратата хора, и когато поднесе шапката си, всѣки пустна по нѣщо.

— Сега ще обиколя оттатъкъ, да събера и за глобата, — каза Савата. — Пъкъ тебе, чично, ако те е страхъ за свирката, ей-ми торбичката, за залогъ . . .

— Не ти ща торбичката, момченце! Халалъ да ти е свирката, подарявамъ ти я! Ама на панаира, като свиришъ съ нея, да казвашъ, че отъ ме-

не си я купилъ.

Савата пламна отъ радость, отиде изъ другитѣ вагони и следъ малко се върна съ пъленъ кривачъ левчета.

Бързо се опжти къмъ жгъла, дето стоеше все така изплашенъ Енчо, бутна го съ лакеть, ухили се и му показа паритѣ.

— Не бой се, Енчо! Нареди се всичко.

Влакътъ наблизаваше вече Изворово. Далечъ въ полето се виждаха срѣдъ облакъ прахъ палатки, люлки и байраци.

Кондукторътъ се показа на вратата:

— Всички билети!

Савата се изправи предъ него, подаде му своя билетъ и рече:

— Господинъ кондукторе, станала една грѣшка: ние съ това момче, двамата, сме пѫтували съ единъ билетъ. Какъ е станала тая работа — не мога да разбера: азъ ли съмъ билъ безъ билетъ, той ли — хичъ не зная. Ама — нѣма загуба: ей ви тука пари и за билетъ, и за глобата . . . Плащаме си честно.

Кондукторътъ изгледа двамата, кивна съ глава, разсмѣ се и излѣзе.

Влакътъ спрѣ на станцията. Всички слизаха. Савата хвана Енча за ржката, повлѣче го и рече: